ISSN 0132-4462.
№ 7 2003
ЛИПЕНЬ

перець

Іван САВЛЮК

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

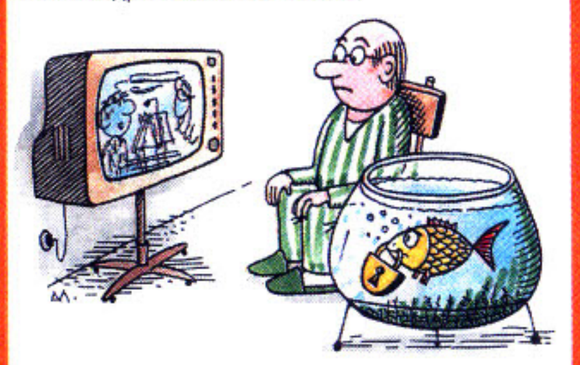

Сергій ВЕЛЬМОЖКО

Георгій МАЙОРЕНКО

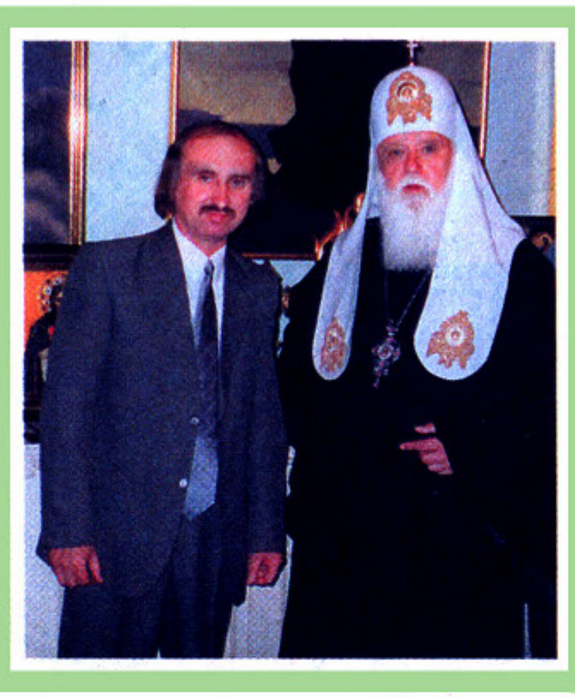

УКАЗ

За заслуги по відродженню духовності в Україні та утвердженню Помісної Української Православної Церкви — нагородити головного редактора журналу «Перець» Прудника Михайла Васильовича Орденом Святого Рівноапостольного князя Володимира Великого III ступеня.

Патріарх Київський і всієї Руси-України
ФІЛАРЕТ.

Олег ГУЦОЛ

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

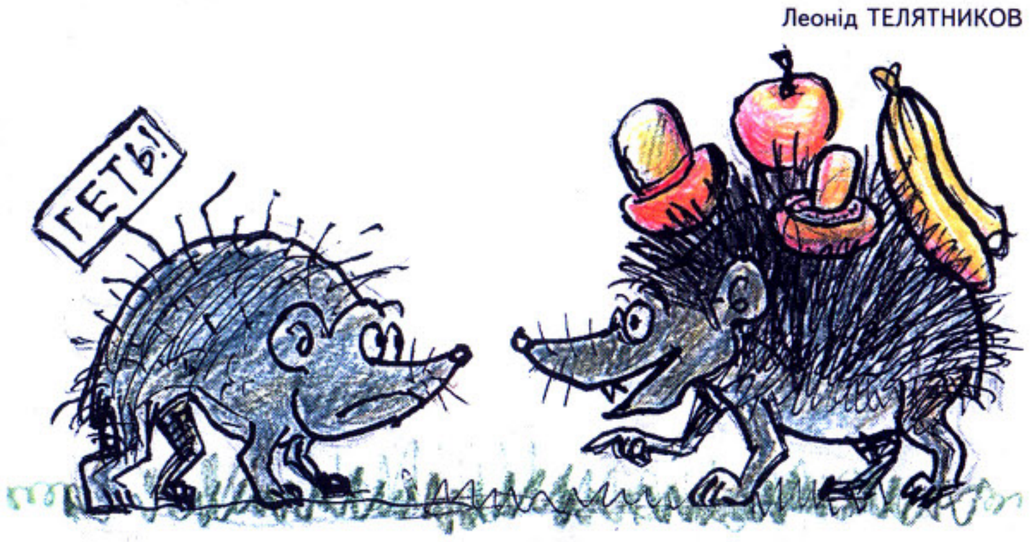

— А ти все політикою переймаєшся?

ІРОНІЗМИ

- *Чотири стихії: земля, вода, небо, жінка.*
- *Зустрічають по одежі, проводжають як нудиста.*
- *Розумом бери, розумом! Коли такий безрукий!*

Віктор КОНЯХІН.
м. Москва.

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Юрій ЧЕРНЯВСЬКИЙ

ГУМОРЕСКА

Коли Бджоли приватизували антилісну пасіку, вони навіть не звернули уваги на той короткий пунктик — «Щоденний медогляд». Що ж такого, думали Бджоли, медогляд — річ необхідна. Та виявилося, що вкралася помилка — щоденно треба було робити не медогляд, а медоогляд. Робили його перевіряючі, що налітали згори — переважно Джмелі. Зранку вони вешталися у високості — над вуликами, над луками, над квітами, з яких бджоли дбайливо збирали нектар, а ввечері завертали на пасіку:

— Ну, що тут у вас?

— Та от — мед... — сором'язливо гули Бджоли.

— Давайте оглянемо.

І починався «огляд». А коли закінчувався, стільники залишалися напівпорожніми. Бджоли второпали, що не помилка вкралася, а їх обкрадають, і надіслали через знайомого Жука супліку до керівництва:

«Ваші контролери п'ють із наших стільників останній мед. Чи не могли би Ви надіслати птахів або звірів, які не вживають медонапоїв?»

Високе керівництво не терпіло бюрократизму — відповідь надійшла негайно:

«Вважаю недоцільною пропоновану вами хибну практику призначення на посаду перевіряючих, не обізнаних зі специфікою. Для з'ясування, виявлення, накачування й викачування особисто виїжджаю на пасіку».

І підпис:
«Директор департаменту медоогляду Ведмідь».

З усмішки конверта

НЕ ТАКИЙ

Стук в двері квартири.

— Хто там?

— Це я, ваш сусід Федір, борг приніс — три гривні...

— Брешеш, ти не мій сусід! У нього голос не такий!

— А який же?

— А ось такий: Микитовичу, позич троякий, востаннє...

ДЕМОКРАТИЧНО

Збори трудового колективу. Голосування. Директор:

— Так хто за? Проти? Утримався... Що, всі підняли руки «за», так не годиться. У нас тепер демократія.— До секретарки: — Запиши: один проти, двоє утрималися. Хто? Прізвищ не пиши, кому ж з роботи вилетіти хочеться...

ВИПУСТИЛИ

Злодія черговий раз випустили з в'язниці. Знайомий побачив його на вулиці і вигукує:

— О, здоров! Тебе вже випустили!

— Так. Дали відпустку.

ВИБІР

— Вибачте, пане лікарю, але препарати, що ви мені прописали, мають кілька побічних дій!

— А це вже вам вибирати, від чого страждати, від хвороби чи від побічних дій...

ПРИКМЕТИ

Чоловік прибігає у відділення міліції:

— Мене пограбовано!

—А чи не бачили ви часом, як виглядає злодій?

— Як не бачив? У мене і фото є: оця — у фаті та білій сукні! А поруч це я...

НЕГОДЯЩА ВЗУВАНКА

Зима. Через тин розмовляють сусіди:

— Напевне, куме, треба йти на базар нові валянці купувати. Старі вже геть холодні зробились. Вчора ввечері поки від тебе додому дійшов, так ноги змерзли, що ледь вранці до хати задибав...

ЩО КОМУ

— Мамо!—радісно гукає дочка.— Я заміж виходжу!

— Ой, не поспішай, доню. Навіщо воно тобі: борщі, прання, сварки з чоловіком, а там діти... І все на мою бідну голову!

Надія СЕМЕНА.

с. В. Крупіль
Згурівського району
на Київщині.

Георгій МАЙОРЕНКО

НЕСПОДІВАНЕ СВЯТО

УСМІШКА

Купив один столичний олігарх у нашому мальовничому селищі дачу. І на пагорбі — вище од усіх, і до річки близько; а за нею сосновий ліс весь білими грибами утиканий.

Найняв новий господар двох дядьків прибрати нове володіння. Півдня вони чистили, скребли, мели, греблися у запущеному садку, аж лоби змокріли.

Аж глип один із них на дерево, а на ньому висить стара шпаківня. «Треба скинути,— думає,— бо господарю може не сподобатися!»

Підставив драбину, поліз. І щось йому підказало засунути руку в отвір, чи, бува, немає там пташок на гнізді.

Засунув — Йо! Ки! Ли! Ми! Аж дві «пташки». По 0,5 літра кожна — «андроповка».

Мітли, лопати, граблі та пилки полетіли під тин, настала козацьким душам вольниця. Розпочався пікнік на природі, посиденьки з мемуарами.

Вже й сутеніти почало, а з-за паркану в садку лунало:

— Давай, друже, за вождів, які змушували таке добро по закутках ховати!

— Ні! Категорично проти! Давай за шпаків, без яких у нас не було б сьогодні свята!

Ярослав ПРОЦЬ.

смт Шишаки
на Полтавщині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

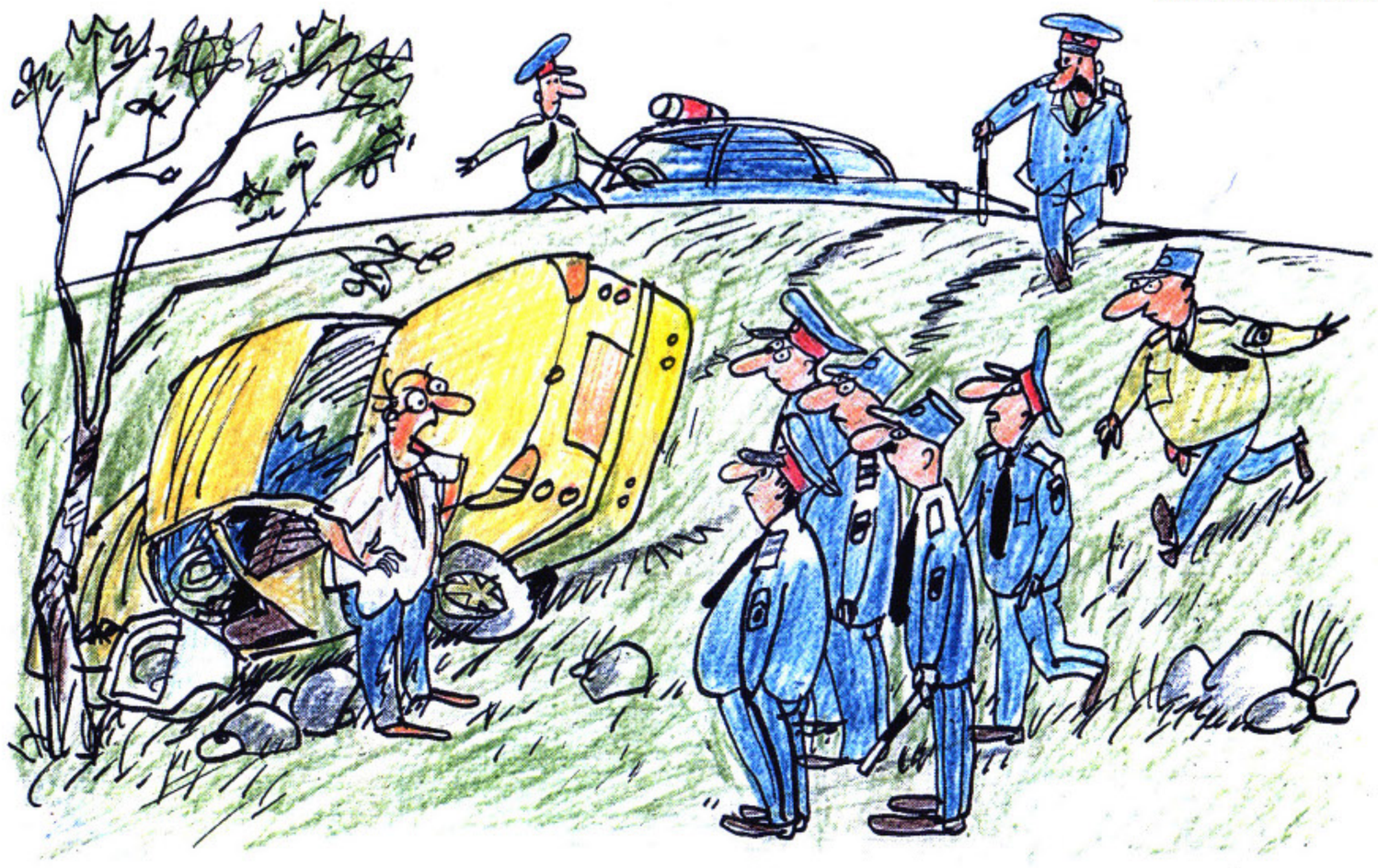

— Ну чого позбиралися? Аварії не бачили, чи що?

Олексій КОХАН

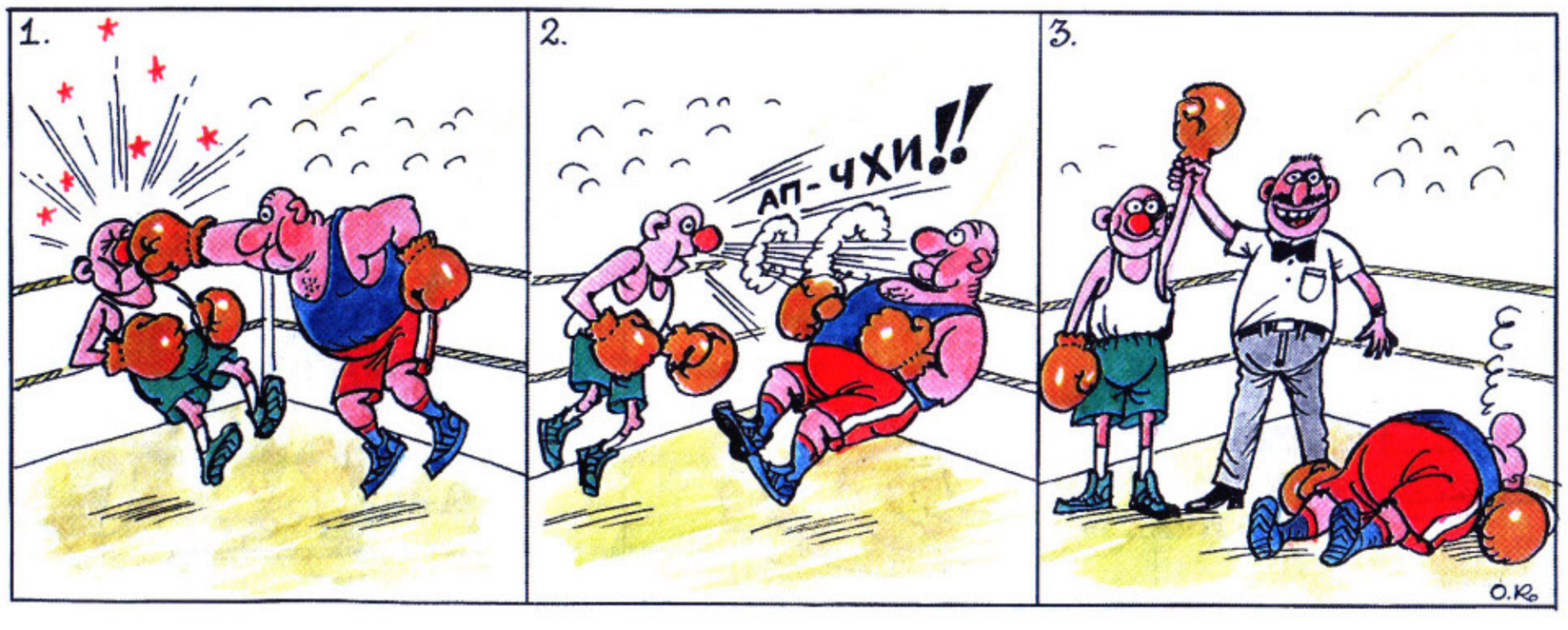

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ГОРЛОХВАТ — ангіна.
ПОКРОВИТЕЛЬ — брезент.
ДЕРИЖАБЛЬ — голосне жаб'яче квакання.
ДИНАМІК — гравець київського «Динамо».
КАЧАЛКА — культуристка.

Петро СОХАН.

ВЕРБУВАТИ — бити вербою.

Віктор КРИШТОП.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Де ти робила «хімію»?
— На уроці хімії.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Нам казали, що ринкові умови швидко відрегулюють ціни. Буде, наприклад, більше товару, продаватимуть його дешевше...

Відвідав я кілька київських ринків і що побачив? Ходять там молодики і кажуть продавцям: «Не подумайте сьогодні продавати картоплю дешевше трьох гривень!» Не послухаєш, «вилетиш» з базару. Та й торгують там здебільшого не селяни, а «свої люди». Селян туди не пускають, щоб за безцінь скупити у них сільгосппродукцію, а потім диктувати свої ціни.

Денис РЕШЕТОВИЙ.
м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

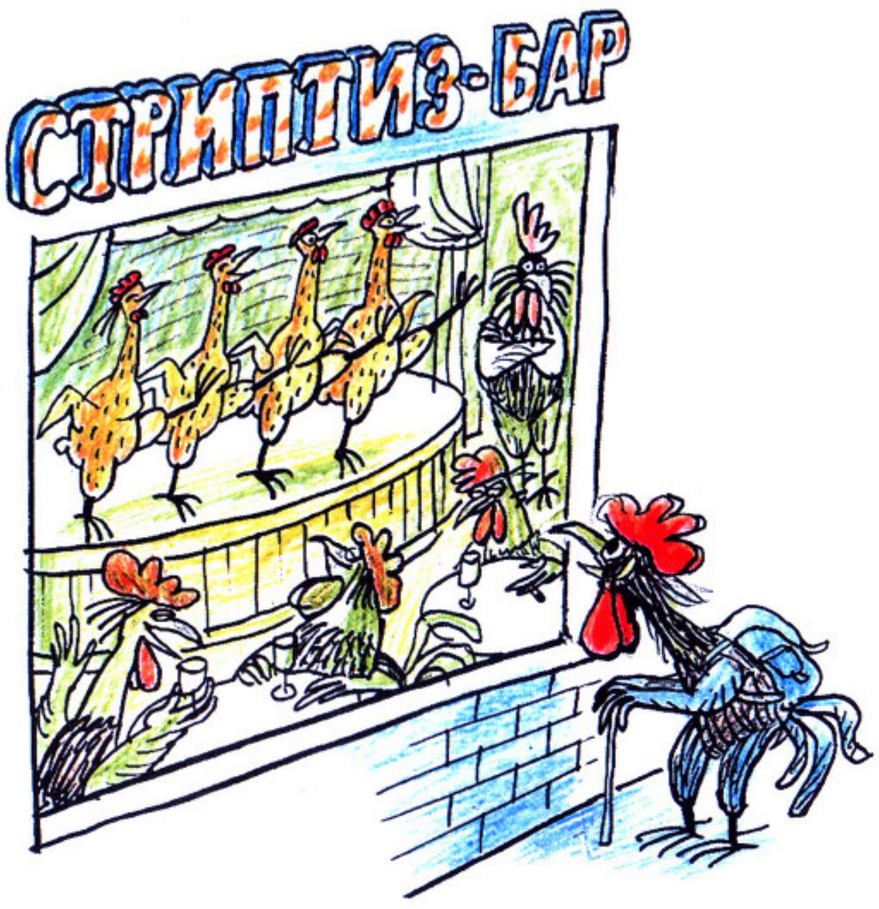

Сірники

ГУМОРЕСКА

Все ніби в тумані молочнім розчинилося. Як таке могло статися? Чи то склероз, чи то вже старість, але сталося. Добре знаю, що замок на дверях був не зовсім справний. Руки не доходили, аби поремонтувати самому чи Адаська покликати. Попри него і сам би випив зі шклянку, а то моя за ніякі гроші грама не дасть. Скупа, що серед зими снігу не випросиш.

А може, то лайдаки його догробили, а чужі хату почистили.

Нема килима, малий був, але гарний. На заводі колись ледь не зубами вирвав по списку. Бувало, прийдеш під мухою, а шлюбна не пускає до себе в ліжко, то на нім файно було перележати. От пройдисвіти! Краще би на ринку продав і щось вторгував. А так пропало ні за цапову душу і не скуштував шклянки домашньої.

Диви, магнітофона немає — теж поцупили. А він був дарунком меншого пуцьвірінка на мій день народження. Він трохи барахлив. Не раз просив прийти Семка подивитися. Обіцяв могорича — не прийшов, то випивка залишилась вдома. Хоч на тому виграв! Вкрали електроплитку. Десять років служила на господарстві. Не раз летіла за жінкою, як був злий. Згоріла ще восени. Десь мав прийти Микола і полагодити. Приготував дві літри горілки. Мірку його знаю, бо добре дує. Без неї і пальцем не ворухне. Богу дякувати, що так сталося. Гроші лишилися і горілка. Прокляття на ваші злодійські голови!

Грошей не стало. Загребли разом із гаманцем. Не доробляться ними. Вони їм поперек горла стануть. Ліпше би пішов зі своєю старою в ресторацію і пропив. Погудів би!.. А так щезли, ніби й не було. Ніби так тяжко на них не робив.

Та й куртку шкіряну шляк трафив. Ото поживилась сволота. Хай в ній на катафалк покладуть. Я за неї два місяці на шабашки ходив. Ліпше би коханці віддав. Була би якась користь чи фляшку поставила. А так чухайся, хлопе, в одне місце через дурну голову.

Холодильник порожній. Аби подавились і з виходку не вилазили. Вже й на жеровисько злакомилися. Ото голота, що з'їла бабу з болота. Тут же ж фляжка стояла. Ліпше би зі Стефком вдудлили. Хай собі нею одне місце заляють.

І сумки не стало. Я її ще з війська привіз. Півкорця запросто витримує. З чим тепер в суботу до тещі їхати свиню колоти? Не знаю. А їхати треба. Певно, в ню все і загребли.

Стоп. Де ровер? Немає. А грім би їх забив серед білого дня! Цілий рік гроші складав. Тварюки, сволота і безбожники! Хай крадуть в колгоспі чи на заводі, а не в людей.

Тут жінка на порозі: «Я на хвилину до сусідки ходила і хати не замикала».

Добра собі хвилина! Краще би її поцупили.

А тут знову дзвінок. Старший лобуряка з ровером і повною сумкою в дверях. На дачу зібрався, а сірники забув. Фу! Був би малий — на коліна і паском би дістав. А так здачі може дати...

Паршиві думки. Певно, таки старість. Припалити би сигаретку. Нема сірників. Останні забрав. А най йому гикнеться! Агі на мене! Через дурні сірники я отак на свого чортяку наговорив, ніби блекоти об'ївся.

Зіновій КИПИБІДА.
м. Тернопіль.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Що це з тобою?
— Ганявся за «жирними котами»...

Олексій КОХАН

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

БАЙКИ

ЧЕРВ'ЯК

Об'їдали Оса й Муха
яблуко гниленьке.
Пригадали, як в нім порався

Черв'як молоденький.
Клопотався біля плоду,
опікався ним.
Було яблуко рум'яним,
круглим і міцним.
А звільнився, покинув службу —
все мов загуло.
Занепало і зів'яло...
Яблуко згнило
Черв'як слухав і радів
за свою породу.
Із іншого визирав
рум'яного плоду.
— Головне,— утямив він. —
Пам'ятай пораду:
Треба вчасно перейти
на нову посаду.

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

БАРАНИ

Серед широкої долини,
Де розкошують бур'яни,
Там два пихаті Барани
Зустрілись у безхмарну днину.

— Зі стежки геть! — один з них каже.
— Це ти зійди зі стежки, враже!
— Та я тобі! Це ти зійди!
— Ні ти, псяюхо, пропади! —

Мораль така: давно те звісно,
Що дурням в цілім світі тісно.

Володимир ГАРАНІН.

м. Одеса.

ВЕЛЬМОЖНИЙ ПЕС

Здоровенний Собацюра
Ласує кістками.
А за крок голодний Песик
Дзявка до нестями.
То стає на задні лапки,
То довкола скаче...
А громило — нуль уваги,
Не до нього наче.
«Може, він його боїться?» —
Песик чмихнув носом

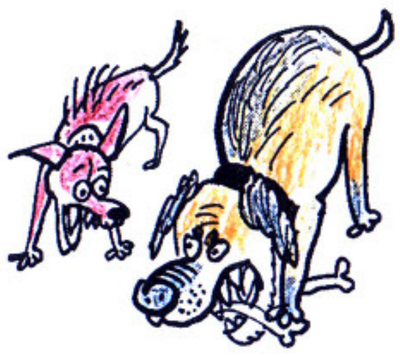

І метнувсь, щоб розділити
Трапезу з Барбосом.
Як схопився той на лапи,
Як вищирив зуби...
Якби Песик був не спритним —
То дійшло б до згуби.
Хай цю байку пам'ятає
Бідолаха кожний,
Кому раптом попадеться
Пес такий вельможний.
Хочеш гавкати — будь ласка:
Ні погроз, ні тиску...
Але спробуйте у нього
Відібрати кістку!

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

м. Харків.

ПЕРЧИНКИ

УВАГА! РОЗШУК!

Розшукується пахан. Особливих прикмет не повідомляємо, позаяк його й без того знає в країні кожен.

ОГОЛОШЕННЯ

Продам або обміняю бульдозер ДТ-75 у відмінному стані. Інтим не пропонувати.

ОДНАКОВО

У творі на тему «Ким я хочу бути» 25 відсотків учнів написали, що хотіли би стати губернаторами, ще 25 відсотків мріють стати кримінальними авторитетами, а іншим 50 відсоткам все одно ким бути: кримінальними авторитетами чи губернаторами.

Олександр ПЕРЛЮК.

НАШ ВЕРНІСАЖ

Автошарж

Те, що нашого донецького карикатуриста Миколу Капусту знайшли не в капусті, а в перці, відомо майже всім шанувальникам його таланту. Як і те, що він учасник і переможець багатьох міжнародних конкурсів карикатури. Не знаємо ми тільки, якими несподіваними малюнками він подивує нас завтра. Бо те, що намалював він сьогодні, ми сьогодні вам і пропонуємо у вернісажі, пам'ятаючи улюблений жарт пана Миколи: «Капусту дуже корисно вживати у свіжому вигляді».

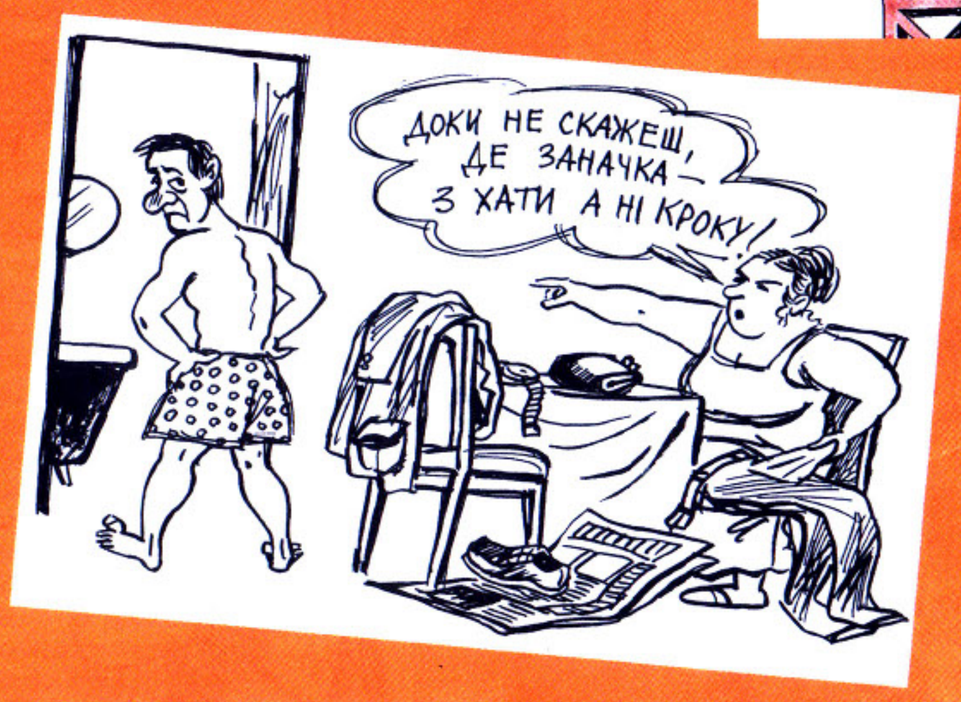

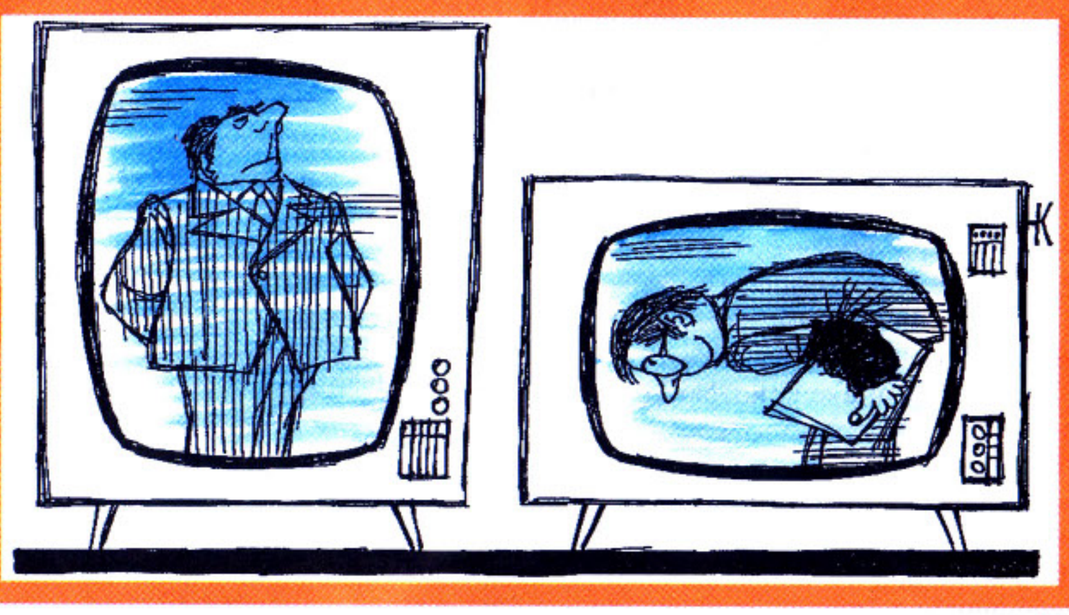

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

БОЛОТУВАННЯ
В ПРЕЗИДЕНТИ.

ГОЛО-СУВАННЯ.

БІСНЕСМЕН.

СПИРТСМЕН.

Василь ЗАХАРЧУК.

ЛОБІРИНТ.
МЕРСЗОТНИК.

ВІД ГРІХА ПЕДАЛІ.

РІЗНОМАГНІТНІ ХАРАКТЕРИ.

ТРАКТОРИСТИ ЗЯБОВ'ЯЗАНІ.

Б. ФЛОРІАН.

Сатиричні мініатюри

БАРВИСТЕ ЖИТТЯ

Життя барвисте в тих,
що пнуться догори:
Вони щодня міняють прапори!

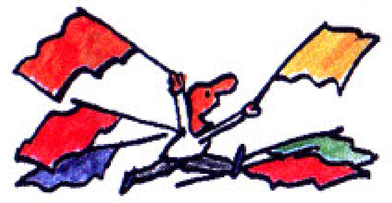

ПОПУЛЯРНО ПРО ОСВІТУ

Освіта в принципі є штукою
простою,
Ось так її ще не можна
пояснити:
Осла ти приженеш до водопою,
А чи примусиш його пити?!

ПІЗНО

Наречений після ЗАГСу
Прийшов до ворожки,
тягне радісно долоню:
— Погадай-но трошки!
Наворожи мені щастя
На майбутнє, звісно.
Та на руку подивилась
і сказала: — Пізно...

Володимир КРАСІЛЕНКО.
м. Вінниця.

Олексій КОХАН

— Наркозу більше немає, що робити?
— Покажи йому рахунок.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Дай подивитися!
— Хе, пізно тобі, діду, на таке дивитися, пізно!

Іван САВЛЮК

СОВОПОДІБНИЙ І ДУЖЕ НЕБЕЗПЕЧНИЙ ДЖЕК

«Будьте особливо пильними!» — великими літерами закликали листівки, що їх рясно розкидали з поліційного гелікоптера на голови стривожених мешканців одного американського містечка.

«Будьте особливо пильними!» — на землі гриміли мегафони з поліцейських машин, що повільно рухалися вулицями.

Передмістя було оточене кордонами, на поміч стражам порядку кинули добровольців — школярів старших класів та студентів, які прочісували квартал за кварталом, препильно пасучи очима кущі й дерева, де міг удень переховуватись совоподібний...

Вкотре застерігали обивателів: втікач озброєний, а тому дуже небезпечний!

Якщо вже читачі нажахані, то спішимо їх заспокоїти: поліція в тому провінційному американському містечку за допомогою школярів та студентів розшукувала... пугача! Але не якого-небудь, а того, що на ймення Джек, який дав драла з клітки. Совоподібного і небезпечного.

Повністю поліційне застереження було такого змісту:

«Поліція розшукує пугача, якого кличуть Джеком. Він утік із клітки. Прикмети втікача: зріст майже 50 см, розмах крил — 2 метри, темнокоричневе пір'я. Добре озброєний пазурами та міцним дзьобом, досвідчений убивця братів наших менших. Власникам дрібних домашніх тварин слід бути особливо пильними. Джек може нападати на кролів, кішок і навіть великих собак!».

Отаку штатівська поліція оголосила тривогу у зв'язку із втечею від однієї пенсіонерки пугача і неодмінно закликала місцевий люд: стережіться, бережіть братів своїх менших! Особливо ваших улюблених кішечок, собачок, адже голодний пугач Джек совоподібний може запросто ними повечеряти.

Як кажуть, нам би їхні турботи-тривоги. Тут двоногих убивць міліція не встигає шукати й виловлювати, а в них — пернатого хижака розшукують, турбуючись за кішечок та собачок і за їхнє дорогоцінне життя. Ні, нам би таку поліцію!

Валентин ЧЕМЕРИС.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

— Діду, почім риба?
— Та... хіба це риба?! От колись була риба!

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Тільки розпочалося літо, а в Одесі уже закрито пляжі. Вода по бактеріологічних показниках не відповідає нормі. Навіть на популярному «Ланжероні», який у попередні роки був чи не найчистішим, забруднення перевищує допустиму норму у 5 разів. Бо каналізаційні стоки міста знову зробили свою справу.

А міська влада, мабуть, думала, що від тих неочищених скидів вода з кожним роком чистішатиме і чистішатиме. Бо якби думала інакше, то б не тільки читала приписи санепідемстанцій, а вживала рішучіших заходів. І ті, хто приїхав «на море» відпочивати, посправжньому б оздоровлювався, а не сиділи знервовані на березі, чекаючи милості від природи.

Іван СЮРЧАК.
м. Черкаси.

Олег ГУЦОЛ

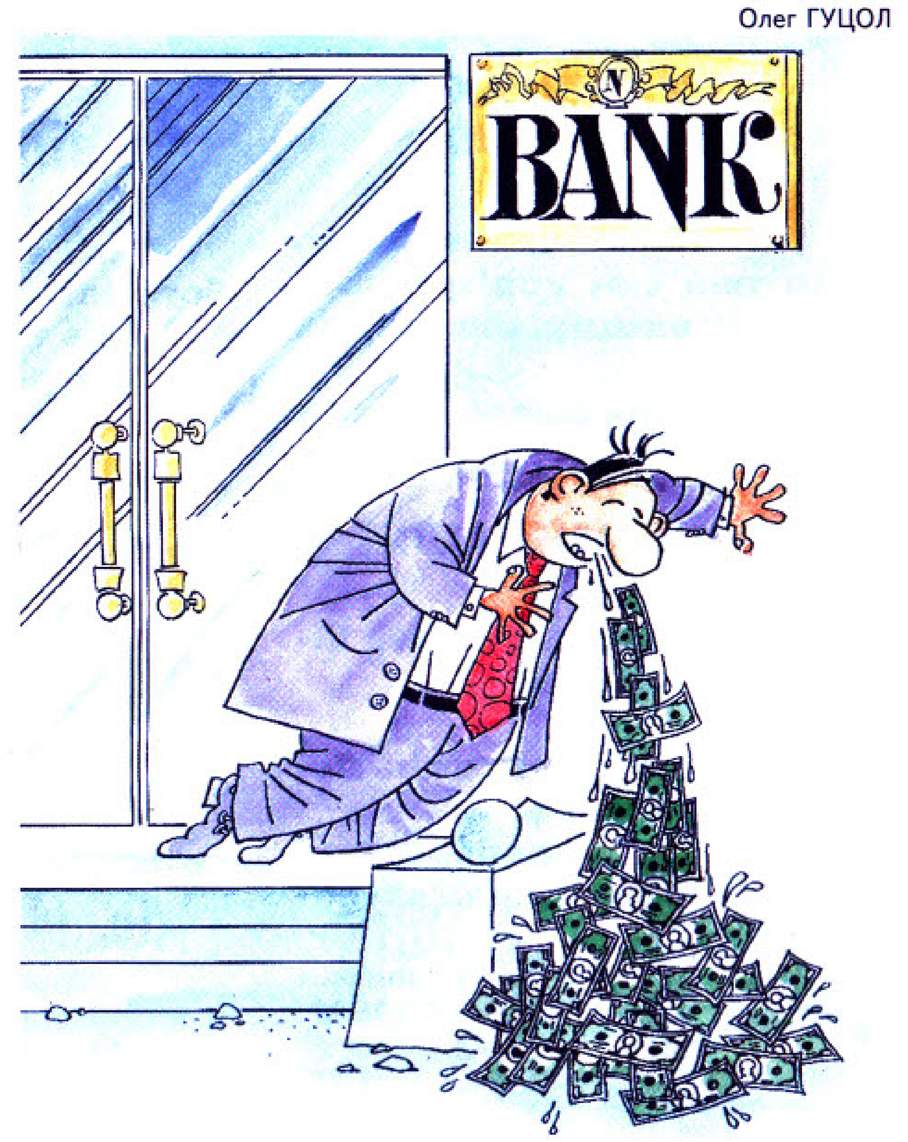

З олівцем по Теофіполю

У народі кажуть, що кожен кулик своє болото хвалить. Так то ж про птаха примовка, який знизу в воді мокне, а зверху на сонці сохне. А якщо на людей перекинутися? Теофіпольці, скажімо, такі в природі не зустрічаються, які б не гордилися своїм історичним подільським містечком і взагалі, й зокрема. На першому місці в них гордість за саму лише назву.

Доморощені вчені, котрі від Адама наукову основу під усе підсовують, твердять, що назва з грецької перекладається в такий спосіб: «теос» — означає Бог, «поль» —місто, отже разом — Боже місто. Куди поділося з середини «фі» й що воно означає, науковці мовчать, як партизани на допиті самі знаєте в кого.

Та ми в таку сиву історію влазити й не збираємося, бо там і за татаромонголів, і за великих князів литовських та польських Єловецьких, Ярмолинських, Чолганських, Сенют, Яблоновських, Сапєг можна зачепитися. Нам вистачить і того, що сьогодні бачимо.

А бачимо, що містечко це невеличке, акуратненьке, з ознаками індустріального минулого і ринкового сьогодення. Вже здалеку видно оглядове колесо в міському парку. Їх навіть у великих містах від заготовлювачів брухту не вберегли, а тут ще крутиться на радість малечі і втіху дорослим.

Центр Теофіполя, як і подобає справжньому європейському полісу, начинений спорудами оздоровчого, соціально-культурного та відпочинкового призначення. Лікарня на місці, озеро з пляжем і річка з рибою, очеретом: шу-шу-шу! Школа-гімназія, Будинок культури, музична школа, оксамитовий стадіон, нова церква гарні, а навіть такі оригінальні, що новітні українці позаздрили і почали будувати на той кшталт двоповерхові котеджі й фортеці, аби архітектурні захоплення земляків на себе переключити. Але так як у районної ради, ні в кого не виходить. Бо рада будує не для себе, а для людей, для нащадків — на віки.

Теофіпольський стадіон за якість вважається одним із кращих футбольних полів в Україні. Цим хваляться не лише місцеві патріоти, а й фахівці, котрі нарахували в усій державі лише чотири такі спортивні споруди. Так що — не треба ля-ля! Не даремно ж районна футбольна команда «Іскра» в минулому році стала чемпіоном області. А в дитячій юнацькій спортивній школі бокс і волейбол так розвинули, що посідають треті місця на Хмельниччині і на республіку замахуються.

Тут саме час припинити милування об'єктами спорту та глянути під ноги, тобто — на дороги. Вони в Теофіполі не найгірші в світі, ями ще не по коліна, але чашечки з колін на деяких бічних можна погубити. І то не з вини міщан чи місцевої влади. Спричиняє вибоїни ставлення держави до місцевого самоврядування, про яке ще тільки сперечаються. Так, зокрема 80% дорожнього збору з місцевих водіїв забирає собі центр, а району лишає 20. Багато ти на них дірок у асфальті залатаєш?

Але цитьте, бо он хтось грає! То крокують по вулицях з черговим оглядом духові оркестри. Від Києва сюди доїхали, а такого дива в Україні не чули й не бачили. Аж десять нарахували. Та так шкварять, що до Тернополя чути. Жоден район в області стільки духових музик не має. Чи не тому на огляді і на свято Івана Купала в Теофіполь приїздили самодіяльні митці з усієї Хмельниччини і навіть посол Анголи в Україні?

З парку, в якому музичну школу обступили чудові скульптури, не підняті на п'єдестали, а приземлені, наближені до людей, також лине музика аж восьми фортепіано та безлічі дрібніших інструментів. Професійний хореограф Сергій Скочинський не тільки вчить танцювати дітей райцентру, а й по селах гуртки провадить — начувайся Большой театр!

Все, що робиться задля розвитку місцевої культури, не вписується в державні плани, котрі передбачають взагалі нічого не робити. У Мінфіні закладають до Державного бюджету на культурні потреби кожного теофіпольця аж по... 3,15 копійки на рік. Не те що піаніно придбати, а й одну ніжку до нього — проблематично. Але тутешні керівники і культармійці, як уже сказано вище, не співають пісні «Не питай, чого в мене заплакані очі». У них в репертуарі наявна «Наливайте, браття, кришталеві чаші!»

На узвишші за містом розкинулися цехи і житловий мікрорайон цукрового заводу. Вулиці тут причепурені, дерева побілені, двори підметені, а люди невеселі. Та й чого радіти, як за останні роки виробництво цукру гепнуло вниз учетверо? А цей же завод будувався під контролем усіх тодішніх ЦК, про нього навіть на партійному з'їзді говорили, він потужніший від чотирьох сусідніх.

Нині ж настала така земельна реформа, що реформатори ввозять в Україну з-за кордону і готовий цукор, і те, з чого його можна виробляти. Це вони так про наш народ дбають, щоб він із сапою на полі під пекучим сонцем не гнувся. Нехай у бурякосіючих районах поля бур'яном заростають, а буряководам тростинове солодило пруть, і чужу картоплю, і не наш часник... Та й про яблука не забувають, ніби вони в нас не ростуть.

Тож цукрозавод на останньому диханні, але ще тримається. А от високопродуктивний цегельний не витримав ринкового марафону, «мекнув» ще на його старті. За ним поспішив на той світ і чудовий колись сирзавод, стіни якого тепер нагадують повигризану мишами головку сиру.

Хоч довкола літо й економічна криза, але жодного старця з простягнутою рукою ми в Теофіполі не побачили. Оце нещодавно перший професійний бомж з'явився, то власті міста ще не знають, як з ним поводитися, вивчають питання. Господар району пан Шуляк загадково показує пальцем на південь. За цим маршутом у сусідньому смт Базалія за його ініціативи створено будинок-інтернат для престарілих. Отам і зібрали малоімущих, безрідних, немічних, дітопокинутих. Немов на курорті у винагороду за страдницьки прожиті роки. В кого хата є, навідається іноді до неї, і бігом назад. Якщо раніше в баби Зозулі вода в хаті зимою замерзала, то тут з бюджету вистачає на тепло й добро. А якщо в чомусь виникає потреба, то меценати тут як тут.

Господарство одного з них — козака-запорожця за статурою та характером — Петра Григоровича Вільшинського також на околиці Теофіполя, але з оглядового колеса видно. Це знана в краї філія ВАТ «Хмельницькгаз».

Прийшов пан Петро — заслужений працівник сфери послуг України — свого часу в чисте поле. А нині тут автогаражі, майстерні, токарний і деревообробний цехи. На 85% район газифіковано. Вся діяльність колективу рентабельна, показники, як кажуть, чики-чики. Але доходи забирає Хмельницький, а звідти перепадає те, що ото крізь пальці просочиться.

Газова сфера — магнітна. Вона в усьому світі олігархів до себе притягає, найбільше вони чомусь хочуть газувати. От і приватизовують її такими темпами, що за Сталіна й п'ятирічки повільніше виконували. А приватизатори вимагають від Вільшинського одного — справно збирати з населення гроші за газ і дбати про зменшення його втрат.

Але він також цього хоче, а понад план ще більшого. Тому має 300 га землі, ставок з рибою і кам'яною русалкою посередині, ферму, на якій мукають телята, кувікають поросята, іржуть коні, за їх родом видають звуки і продукцію кури, гуси, качки, індики. Від всього цього неабияка радість не лише 105 теофіпольцям, котрі працюють у філії, а й сотням інших, для яких Вільшинський був і є справжнім спонсором, меценатом, благодійником, покровителем, захисником і порадником, «другом, товаришем і братом». Він з тих, хто вміє надбати, щоб було що «і самому — гам, і тобі — дам».

Загалом у Теофіполі, як колись писав поет, «з журбою радість обнялись». Вистачає драматичного, статистичного, серйозного і смішного. Є намір іти в Європу, але немає залізниці, а лише її гілка цукрозаводу — не для людей, а для буряків. Є зарослий травою колишній аеродром, але немає ні літаків, ні пілотів до них. Словом, як і скрізь, щось є, чогось немає. Та це і є життя. Воно є таким, як є.

Містом блукали
журналіст Микола БОСАК,
художник Анатолій ВАСИЛЕНКО.

Народні усмішки

ПО-ДОБРОМУ

— Серце мені стискає, пане докторе, ой, серце!..
— Не куріть, не зловживайте застіллям, не зловживайте сексом.
— Йой, та ви до жінки моєї зверніться, то вона зловживає сексом, а я все по-доброму — і з куривом, і з застіллям.

У ВИЩИХ ЕШЕЛОНАХ

— Вітаю, Михайле! Я чув, що твій син кар'єру зробив у вищих ешелонах влади?
— У вищих ешелонах, але в тамбурі.

РЕКОМЕНДАЦІЯ

— Ви секретарка пана Вівсюка?
— Так.
— Будь ласка, зв'яжіть мене зі своїм шефом.
— Моє діло попередити: з ним краще не зв'язуватись!

Почув і записав Флоріан БОДНАР.

ВЕЛИКИЙ РАХУНОК

Ніч. Чоловік з дружиною лягають спати. Чоловік ніяк не може заснути.
— А ти спробуй рахувати слонів,— радить дружина і засинає.
Через три години чоловік штовхає дружину в бік:
— Ану подай мені олівець і папір.

Почув і записав Іван ЧЕРЕПІЙ.

У ВІЛЬНИЙ ЧАС

— Грицю, ти ще п'єш?
— Тільки у вільний від роботи час.
— А де ти працюєш?
— Уже рік безробітний.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

КУДИ НОГИ ПРИНЕСЛИ

— Дайте щось від головного болю.
— Вам сто чи сто п'ятдесят налити?
— У мене голова болить.
— А ви куди прийшли?
— В аптеку.
— Ні, це бар «Ацтеки»...

Почув і записав Іван ТОКАРЧУК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Хороша погода сьогодні!
— Ага, льотна...

Сергій РЯБОКОНЬ

Георгій МАЙОРЕНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Олексій КОХАН

Радна САЛАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

perec-ua.

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Вінегрет із перцем

Олексій КОХАН

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Думай, не думай, а податок за місце платити доведеться.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

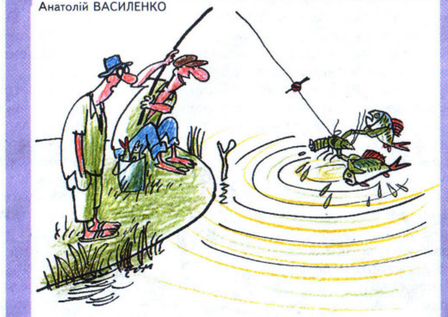

— Ніякої наживи не треба, і завжди з рибою! От тільки дресирувати довго доводиться.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

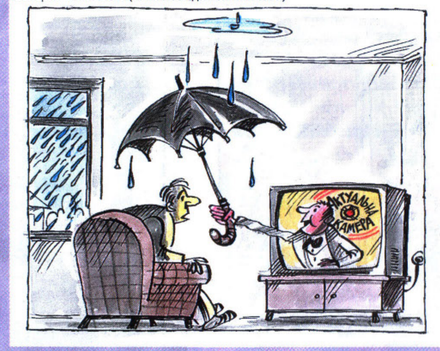

Борис БОГОМАЗ

Народні усмішки

НЕ СТРАХОВИЙ ВИПАДОК

В село приїхав страховий агент.
— Чи не бажаєте ви застрахувати своє життя?— питає він одного дядька.
— Не можу!
— Чому?
— А хіба це життя?

ВИСНОВОК

Жінка — до чоловіка:
— Наш син все більше стає схожим на тебе.
— Петрику, ану йди сюди!— кричить батько.— Ти що там знову натворив?

ДЕ КРАЩЕ ДУМАТИ

— Не розумію, чому ми повинні їхати у відпустку до твоїх батьків у село,— ображено каже молода жінка чоловікові.
— Люба, треба думати про борги, в які ми влізли з весіллям.
— А хіба не можна про них думати десь на березі моря?

МИРНО

— Чому ти не розмовляєш із жінкою?— питає Миколу сусід.
— Посварився.
— Це недобре.
— Навпаки, добре — цілий тиждень живемо мирно.

БЕЗСОННЯ ДРУЖИНИ

Чоловік до лікаря:
— Допоможіть, моя жінка ніяк не може заснути до самого ранку!
— І що ж вона робить весь цей час?
— Мене чекає.

ЯК КОЛИ

Петро випадково зустрів свого давнього друга, який зморений їхав із дачі.
— Ну, як, не крадуть на дачах?— питає Петро.
— Та як коли.
— А як це?
— Коли врожай, то крадуть.

Почув і записав Василь ВЕРБА.

Отак і тримати!

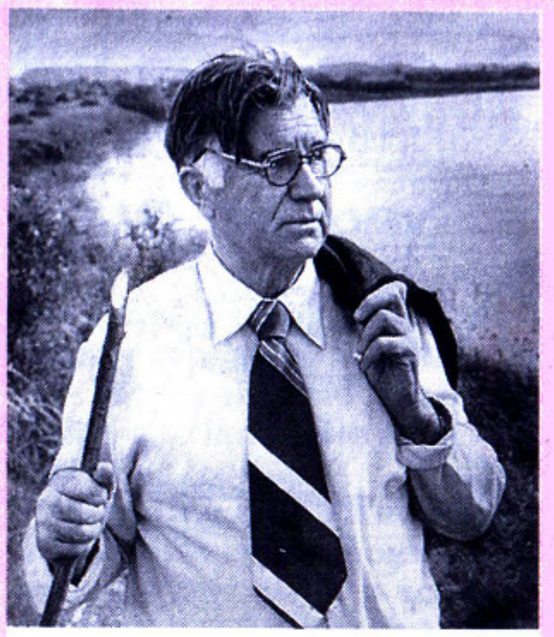

Сорок років тому головний редактор журналу «Перець» Федір Юрійович Маківчук підписав наказ, яким Івана Йосиповича Сочивця з 16 липня 1963 року було зараховано до штату редакції. Відтоді Іван Сочивець в реєстрі перчанського коша. Завідував відділом фейлетонів, був відповідальним секретарем.

...Летять роки. Написано десятки книг гумору і сатири, сотні гуморесок і фейлетонів. Заслужений працівник культури України, лауреат премії ім. Остапа Вишні, член редколегії «Перця». Здавалося б, можна тільки почивати на лаврах та молоді вказівки давати. А він, як і раніше , щодня береться за перо, щоб порадувати читачів іронічними «Сучасними діалогами», веселими усмішками... Бо так, як він, ніхто не напише...

Ми зичимо нашому Іванові Йосиповичу здоров'я, натхнення і, як завжди, чекаємо нових творів!

Фото В. ЯТЧЕНКА.

Побіжне обстеження в лікарні закінчилося висновком: мені треба видалити апендикс.

— Так у мене апендицит? — з жахом запитав я, видно, ще молодого, але геть заростого рудою бородою лікаря.

— Розріжемо живіт — побачимо,— виніс він остаточний вирок. — Апендикс від нас не втече, знайдемо. Ви швидше шукайте гроші на операцію. Не знайдете вчасно — каюк! — зморозив він щось на кшталт жарту.

Цей можливий «каюк» підняв на ноги всю мою родину. І грошей назбирали. З умовою, що після операції і виздоровлення я з усіма кредиторами поступово розрахуюсь.

В лікарню мене поклали. До операції підготували. Лише операційна сестра застерегла:

— Кирюші, анестезіологу, крім грошей, дають ще й презент. Краще коньяком. Але не до операції. Бо він одразу випиває і може наробити лиха.

За пораду я подякував шоколадкою. Пляшку коньяку «Десна» поки надійно сховав. А Кирюші, коли той перед операцією прийшов мене морально підтримати, натякнув: подарунком його не обділю.

«Моральної підготовки» мені вистачило лише до операційного столу. До того моменту, коли Кирюша вколов мене і ніби з єхидцею мовив: «Зараз ви заснете!»

І я заснув. Та якось не певно. Бо ніби й байдужість у мені розлилась по всьому тілу, і ніби й чую все, що робиться в операційній.

Як різонули, не почув. Аж потім таки чую, ніби крізь стіну, всі команди хірурга, що йому подати, що зробити. Та раптом серед тих лікарських команд почув таке, що мене всього морозом продерло. Хірург розпачливо каже:

УСМІШКА

— Ви знаєте, я не ті окуляри з дому взяв. Переплутав з поспіху. І от апендикса не бачу. Сестро, подивіться ви. Який він?

А сестра:

— Розбухлий і синій.

— Ви мені допоможіть намацати,— знову хірург до сестри. — І як я так необачно з тими окулярами. Добре, що з цими апендиксами набив руку так, що й навпомацки відріжу.

«Що це воно робиться? — крізь оте напівсонне запаморочення я жахаюсь. Крикнути б, так сил нема. Язик задубів. Губи задубіли. А як схибить, не дай, Боже?»

Але терплю. Уже ніби й заспокоївся. Аж тут в операційну ніби хтось зайшов. І повідомив: «Зарплату дають за березень. Тільки мало грошей, може не всім вистачити. Поспішайте!»

— Лікарю, я потримаю апендикс, а ви йдіть по гроші. У вас сім'я,— чую, сестра до хірурга.

— А як хворий проснеться? — завагався хірург. — Хоча. Кирюшо, вколіть йому ще. Я таки піду по зарплату, бо там вимагають особистого підпису. Сестро, Кирюшо! Робіть все, що я наказав. А я пішов. Чорт їх приніс серед операції!

Що було потім, я вже не чув. Очуняв у палаті. Але настрахався, що ледь до тями прийшов. Таке пережив!

З Кирюшею розрахувався чесно, бо це він мене порятував і хірургові посприяв отримати давно неодержувану зарплату.

Слава Богу, що грошей цього разу все-таки всім вистачило. А то було б мені... Лежав би, мабуть, і досі під наркозом.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Оце почув по радіо інформацію, що більше половини кримських вузів готували студентів, не маючи на це відповідних документів, тому їхні дипломи недійсні. Але обурило не тільки це, а й те, що тільки тепер, коли студенти втратили чималі гроші на навчання, хтось проявив таку пильність. А де ж та пильність була раніше? Адже вуз — це не голка в сіні...

Федір КУМЛИК.

м. Сімферополь.

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Георгій МАЙОРЕНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

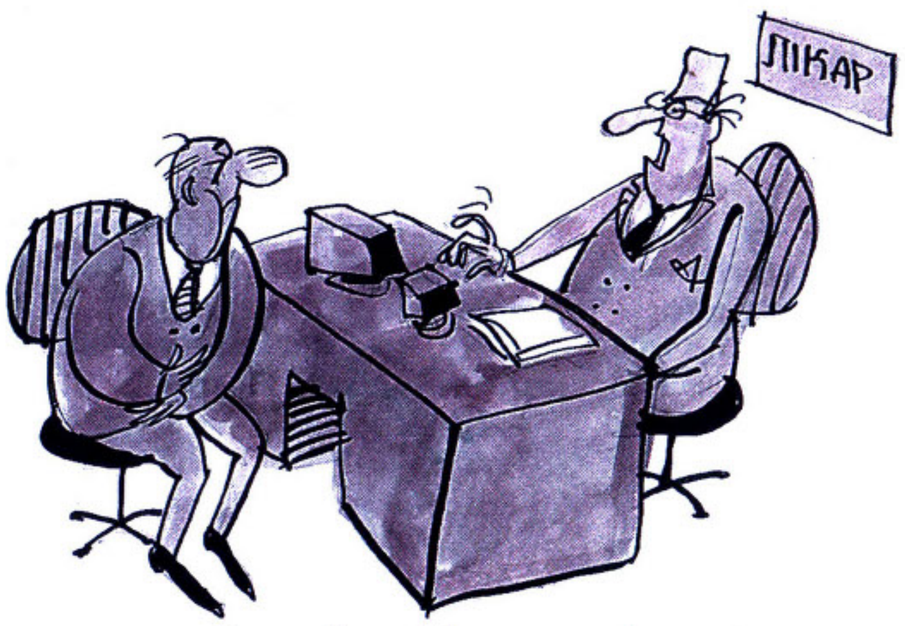

— Як мені ваші болячки набридли!

Міні-усмішка

ПЕРЕВІРКА

— Я завжди і снідаю, і обідаю, і вечеряю на годину пізніше від дружини.

— Чому це так?

— Та знаєш, продукти ж, що зараз продаються, не завжди бувають якісними.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

Олексій КОХАН

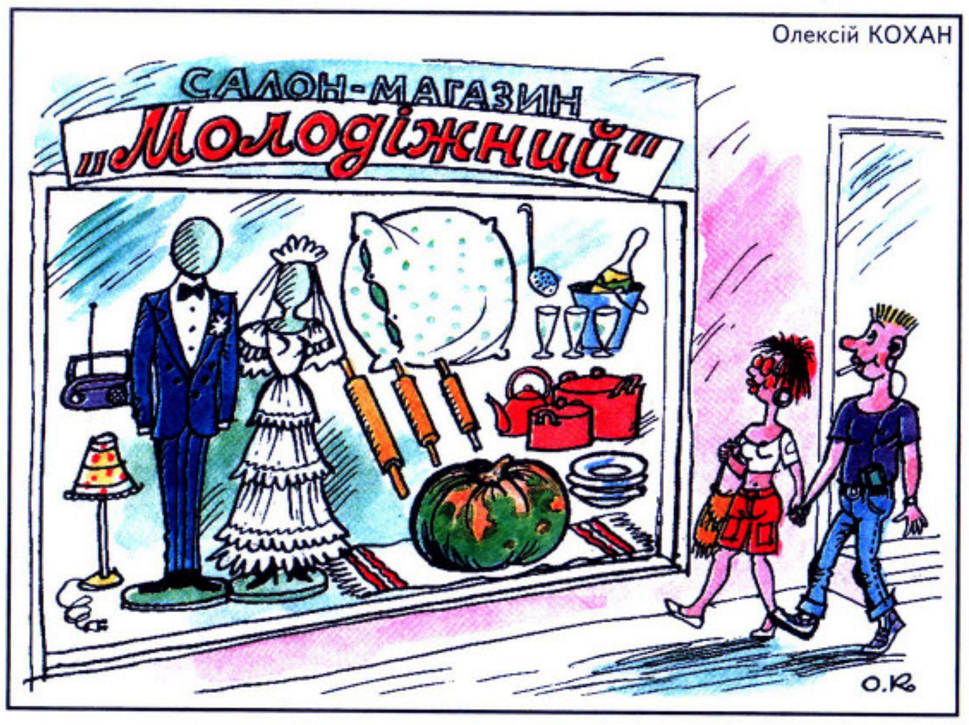

Анатолій ВАСИЛЕНКО

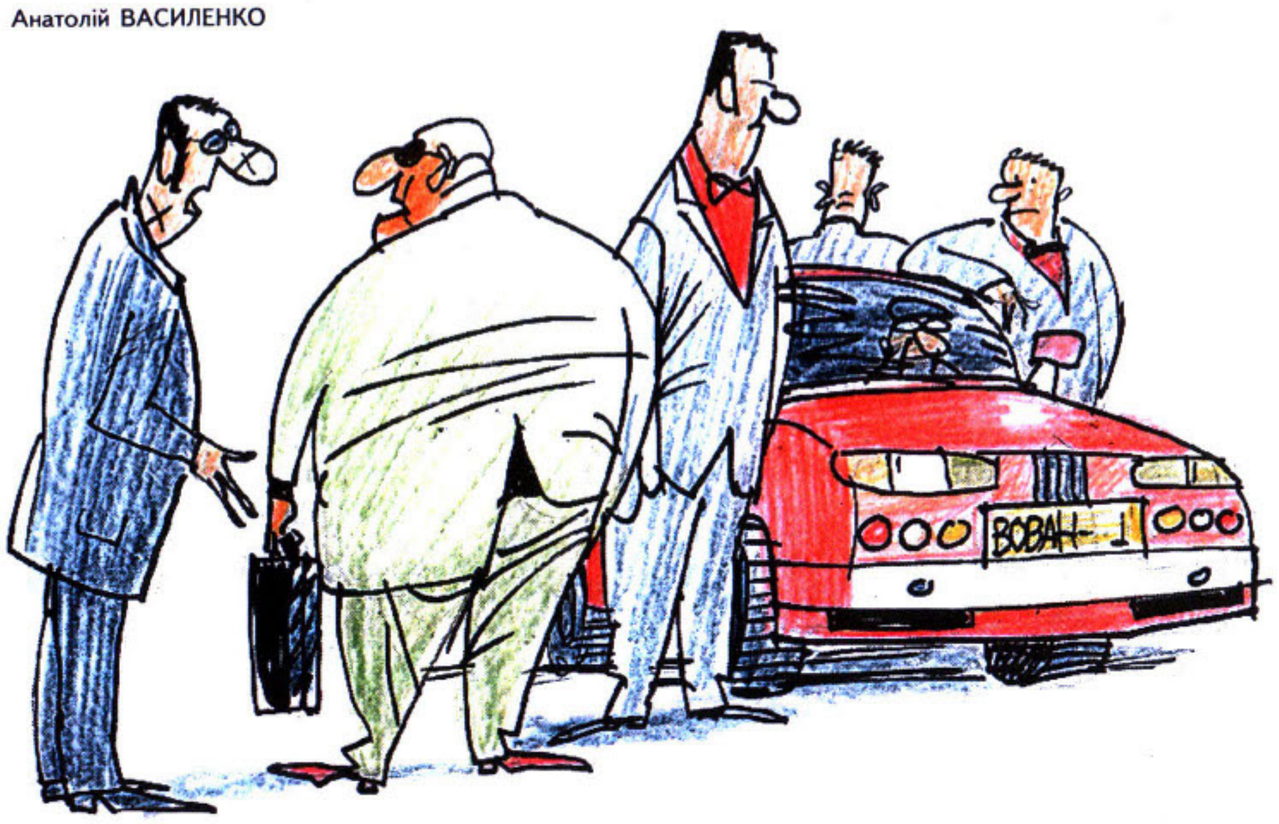

— Слухай, Вован, допоможи з квартирою. В цій мені вже тіснувато...
— Приходь до мене завтра у виконком на прийом. Там і вирішимо.

ФРАЗИ

✓ *У нас все під контролем. Крім ситуації, звичайно.*

✓ *Нам дуже потрібні розумні і чесні люди, аби справедливо ділити вкрадене.*

Флоріан БОДНАР.

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Жени геть свою стару каргу! Я тобі русалочку знайшла.

Вадим СИМИНОГА

ІЗ СТУДЕНТСЬКОГО ЖИТТЯ

❒ *Бути студентом добре, тільки навчання заважає.*

❒ *У студента лише два свята: Новий рік і кожний день.*

❒ *Диплом дозволяє людині помилятися значно впевненіше.*

❒ *Чимало студентів могли б гарно вчитися, але вони не пробували.*

❒ *Із життя справжнього студента: «Спочатку здам сесію, а потім пляшки».*

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Я не схильний, щоб наша преса відбілювала дійсність, але ж... Відкриваю всеукраїнську газету і читаю: мати задушила сина, син зарізав батька, батько розстріляв сім'ю, сусіди влаштували пиятику і поножовщину, автомобіль врізався у поїзд, депутата побили в під'їзді... Дійшов до мистецтва — артист наступив на ногу ще більшому артисту, музиканти потрощили інструменти. навіть у звіті про футбол не обійшлося без бійки і скандалу...

І до чого приведе нас таке зомбування?

Іван СТОРЧАК.

м. Фастів.

Цей стан відомий усім, хто часом впадає у розпач від згубних сумнівів, у тім що наш світ найкращий із можливих світів. Завітає така неправильна думка,— і починається... Когось нема, чогось шкода, душа ридає молода,— приблизно так колись змалював цю непорадну хвилину поет.

Щось подібне підстерігало на життєвому шляху львів'ян Ярослава Микитишина та Ігоря Тимчишина. Занудьгували вони, зажурилися, стало їм шкода себе. А тут диявол виразно шепоче, мовляв, бракує вам, хлопці, грошей — ось у чім справа. І вирішили вони поїхати глибше в Європу на заробітки. (Не знаю точно, хто ними заопікувався, але на всякий випадок скажу, що в галицькій столиці працевлаштуванням вітчизняних нелегалів за кордоном займається переважно якась Пі... а Іванівна. ЇЇ ім'я увійшло частиною до вишуканих лайок краян в Іспанії, дехто згадує її маму у Португалії і в літаках над Атлантикою). Наші знедолені арбайтери вирішили відрізати шматочок щастя в Англії. Звернулися вони до туристичної фірми. Люб'язна її керівниця привітала працелюбів здоровою материнською посмішкою і додала на словах, що наш народ цінують на планеті саме за несхитне прагнення трудитися і приносити загальне добро. Англія, кажете? То буде вам Англія.

Невдовзі хлопці мали на руках і відповідні документи. Судячи з них, Ярослав, наприклад, став керівником філії відомої зарубіжної фірми в Україні і виїжджав до Британії на виставку, аби... Та ви знаєте, навіщо існують виставки. Але не знав бідака, що у посольстві в Києві на нього чекала паскудна очна ставка. Викликаний із означеної фірми чоловічок сказав на співбесіді, що цього брехуна (це він так про свого «керівника» Ярослава Микитишина!) раніше не чув і не бачив.

Галичани прудко здали назад і поїхали додому сваритися з турфірмою. Ну, стався прикрий випадок,— заспокоїли їх,— але не беріть того собі до голови. Поїдете, панове, до своєї Англії... з чеськими візами. А поки що сходіть і зробіть фотки.

Минув деякий час і знуджені безділлям львів'яни, заплативши 3800 у.о., дістали нові документи. А консультація керівниці була безплатною: треба їхати у Польщу до кордону з Німеччиною, там відкрити конверти з паспортами і — перейти кордон. Далі зарубіжні провідники візьмуть їхні долі на свої плечі.

Звісно, конверти вони відкрили раніше. Тут на них чекав сюрприз: один із друзів став чехом Гушком, другий, здається, Новаком.

Зміна національності чимось нагадує зраду батьківщини, отож поховали вони фіктивні документи і вирішили їхати без них. Із Вроцлава дісталися на берег Одри-Одера. Тут гід-поляк показав рукою на ріку, яка у тому місці демонструвала вирами підступний характер. Хлопці пливти відмовилися, позаяк... Як і ви, мабуть, теж зробили б це. Вийшовши сухими з цієї марудної справи, Ярослав та Ігор заплатили провідникові по 1000 за свій непослух і вирішили найближчого життя не марнувати на чужині, а повертатися додому. Одначе доля не поважає відступників — у Перемишлі їх обібрали на 1500 земляки, які підробляли бандитизмом. Сівши у потяг, арбайтери впали з нервів у важку і тривку сплячку. І тоді (нема на них Божої кари!) якийсь негідник бритвою зрізав з Ігоря частину одягу, в якій зберігалися рештки грошей.

До речі, ви взяли олівця, аби підрахувати збитки підприємливих краян у пошуках великих заробітків? Додайте ще «кишенькові» видатки на харчування, ночівлю, «змазку» для різних справ... Беріть середні цифри. Суми вийдуть чималенькі, такі, за які в Україні можна дуже непогано пожити. І при цьому не дуже стислі строки.

Хлопців теж відвідала ця думка і вони пішли до кидали — директорки турфірми — з серйозними вимогами повернути їм по 4 тисячі доларів. Самі розумієте: чогось нема, чогось шкода, душа ридає, бо дурна. А вона їм — не душа, зрозуміло, а керівничка — пригрозила: заявить куди слід, що вони — рекетири-здирники, криваві представники організованої злочинності...

І тут є про що подумати — видатки можуть зрости.

Володимир ПАЛЬЦУН.

ПЕРЧЕНЯ

Молдавська народна казка

Жив у одному селі багатий пан, котрий мав безліч птиці: і курей, і гусей, і качок. А ще він був дуже жадібний.

Зібрався він одного разу на прогулянку, а кухареві й каже:

— Поки я повернуся, засмаж мені гуску. Та якщо з'їси хоч шматочок, то я тебе роздеру, як жабу.

— Гаразд,— пообіцяв кухар. — Зроблю так, як ви наказуєте.

Поїхав пан, а кухар взявся смажити гуску. Гуска на вогні підрум'янилася, запах у кухні такий, що аж слина котиться. Не втримався кухар, взяв ножа і відрізав одну гусячу ніжку. Ну, а якщо вже відрізав, то і з'їв.

Аж тут і пан приїхав.

— Ану,— каже,— подавай мені до столу гуску. Чую, що смачно пахне.

Приніс кухар гуску, поставив на стіл. Пан як побачив, що у неї однієї ніжки немає, аж онімів. А коли прийшов до тями, затупотів ногами:

— Хто з'їв одну ніжку? Ти?! Я зараз не знаю, що з тобою зроблю!

— Так вона, пане, і була з однією,— виправдовувався кухар.

— Та з яких це пір у нас з'явилися одноногі гуси?! — ще дужче розсердився пан.

— Якщо, пане, не вірите, пішли до ставу, побачите...

Пішли. День був літній. Гуси повиходили із ставу на берег і чистили своє пір'я. І що головне, кожна гуска стояла на одній нозі.

— Бачите, пане.— зрадів кухар. — Одноногі у вас гуси.

Пан не чекав на таке. Він аж почервонів від злості. Бо кухар, виходить, пошив його у дурні.

Тут замахав пан руками: «Гиля, гиля!». Гуси посхоплювалися на обидві ноги та й побігли до води.

— Ага, бачиш, негіднику, тепер у всіх по дві ноги!

— Так ви ж на них закричали: «Гиля, гиля!» Треба було так «гилякнути» і на смажену гуску. Може, і в неї б з'явилася друга нога.

Махнув пан рукою та й пішов швиденько додому їсти гуску. Бо кухар ще скаже, що он гуси плавають у воді і у них він взагалі не бачить ніяких ніг.

Переповів
М. СЛОБОЖАНСЬКИЙ.

КАЛАМБУРИ

* * *

Мені здається,
що він здається.

* * *

Покупців підбігло кілька
і кричать: «Почому кілька?»

* * *

Я цьому гарному лину
іще води в цебро лину.

* * *

Ходити можеш? Вже окріп?
Візьми петрушку і окріп
і кинь в каструлю, де окріп.

* * *

Півдня, аж до півдня
вітер віяв із півдня.

* * *

Подруги у Соні
великі соні,
бо й сама Соня
не менше соня.

Олекса РІЗНИЧЕНКО.
м. Одеса.

ПОСТАРАВСЯ

Просто анекдот

Урок у школі.

— Діти, хто прочитав роман Панаса Мирного «Хіба ревуть воли, як ясла повні»? — запитує вчителька.

— А хіба його прочитати треба було? — дивується Миколка.

— Звичайно.

— Оце так-так... А я переписав!

Дмитро КАРАСЬ.
м. Нікополь.

РЕБУС

Хто правильно розшифрує ребус, той прочитає чеське народне прислів'я

Склав М. ОСТАПІВ.

ДИВАК

Скоромовка

Йде на гору Дивак.
Бачить нору Дивак.
Зупинився Дивак.
Як же так?
Над горою Гора.
Під горою Нора.
Й над горою Нора,
Над котрою Гора.
Над якою Нора!..
Що над чим?
Що під чим?
Не осягне Дивак
А по-вашому Як?

Кость ДЯЧЕНКО.

НЕ СВАРЯТЬСЯ

— Ви, Іванку, дружно живете зі своїм братиком? — питає тітка Марина, яка зайшла в гості. Не сваритесь вже?

— Ні,— відповів Іванко. — Вже цілий місяць не сварились.

— О! Молодці! — похвалила тітка. — А чому ти сам гуляєш, а не з ним?

—Так він уже ж цілий місяць у таборі відпочинку.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.
м. Боярка.

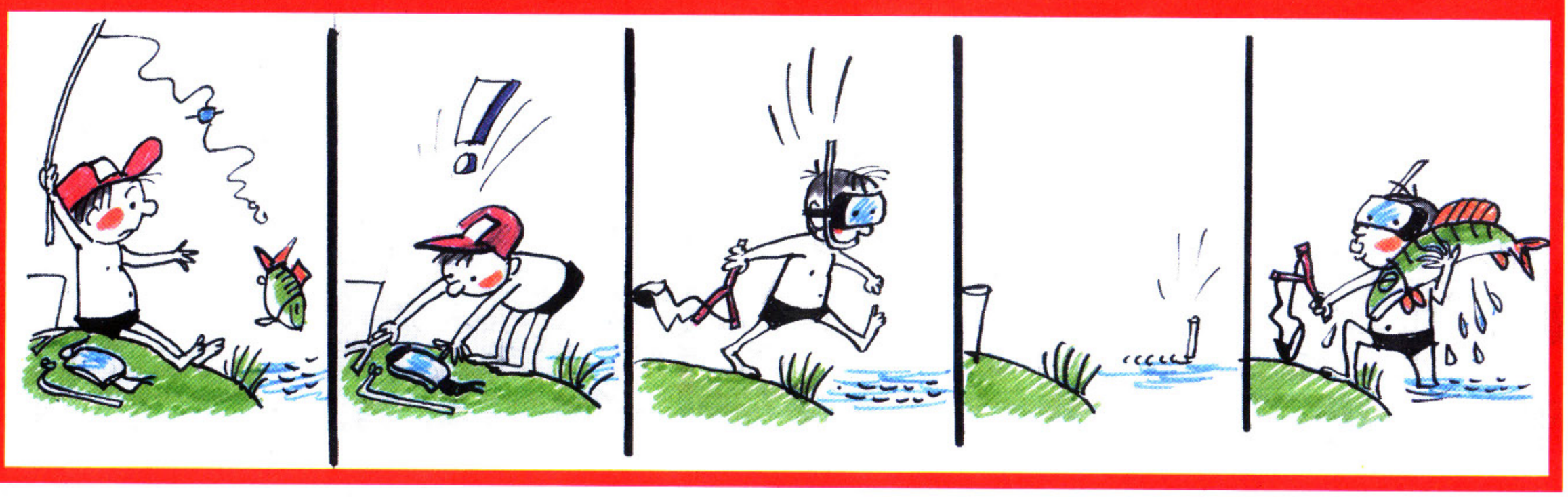

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ПРИДИБЕНЦІЇ

АНЕСТЕЗІЯ

Хворий:

— А операцію робитимуть з анестезією?

Лікар:

— Звичайно! Анестезіє Петрівно, потримайте хворого!

ПОЛІТ ТРИВАЄ

—Ну чому ви нервуєте, чому репетуєте? Без паніки! Подумаєш, трюхикнуло пару разочків — звичайнісінька повітряна яма, «турболітна» зона. Буває... А тепер все, все... Заспокоїлися... Ось так... Все гаразд? Ну й чудово... Піду тепер пасажирів заспокою...

У СУДІ

Суддя зачитує вирок чиновнику мерії, який потрапив до руки правосуддя:

— Зважаючи на те, що звинувачуваний брав хабарі в умовних одиницях, суд виносить постанову — покарати умовно...

АНАЛОГІЯ

Колишній зек купує холодильник.

Продавець:

— Оце дуже гарна модель. Двокамерний. В одній камері прохолодна температура, в другій — дикий холод.

— Ага, зрозумів,— киває зек. — Типу карцер.

ДОБАЛАКАЛИСЯ

Дружина:

— Ти мене любиш?

Чоловік:

— Ні.

— А чому ж тоді на мені одружився?

— Це тобі здалося.

Данило БАРАБАШ.

м. Суми.

ЧОРНИЙ ГУМОР

Валерій ЧМИРЬОВ
(тема Анатолія Василенка)

Сергій ВЕЛЬМОЖКО

Олексій КОХАН

Вадим СИМИНОГА

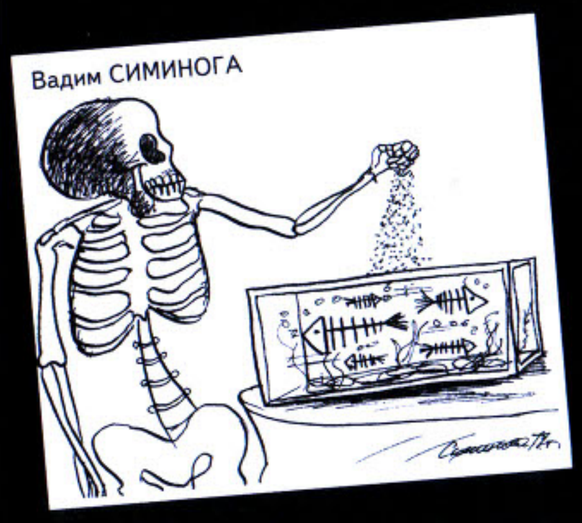

Валерій МОГИЛЬНИЙ

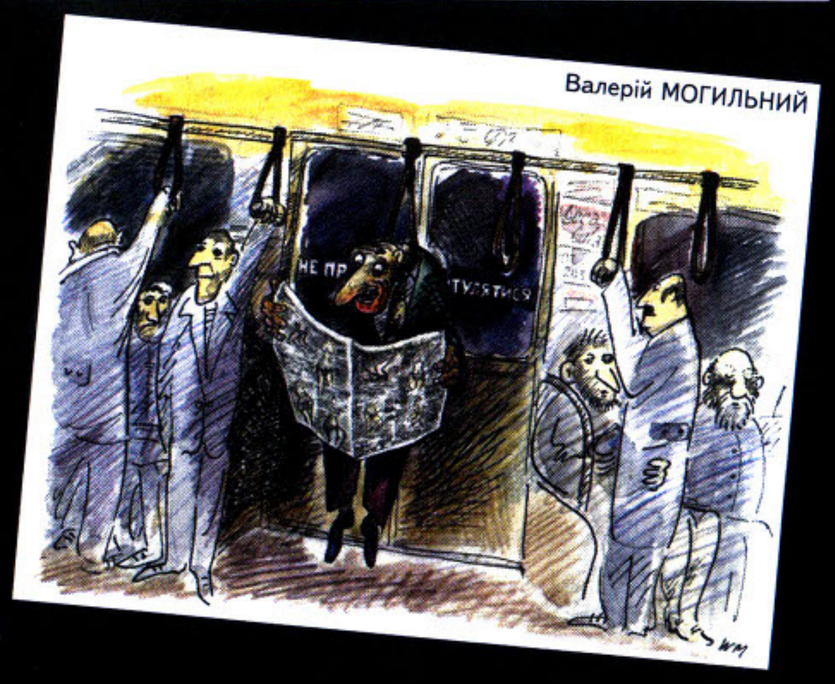

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Кивати головою може й осел.*

● *Ніщо так не єднає і не роз'єднує політичні сили, як чергові вибори.*

● *Гроші люблять всі. Але не всіх люблять гроші.*

● *Спочатку було слово. Та ось з'явилася жінка...*

Василь МОМОТЮК.

● *Мало, щоб добро було з кулаками, треба, щоб зло було з синьцями.*

Роман КРИКУН.

ГУМОРЕСКА

Трудівники колективного сільськогосподарського підприємства імені Благоєва вирішили поставити перед конторою пам'ятник, аби нащадки не забули болгарського бунтаря, який старанно роздмухував іскру революційного повстання як удома, так і в Російській імперії. Передували тому палкі дебати лівих і правих. Та все вирішив компроміс центристів.

Погруддя замовили на скульптурній фабриці в області. Там замовленню зраділи, мов подарункові долі: востаннє ж при ділі два роки тому були, коли один із кримінальних авторитетів замовив для власного басейну своє скульптурне зображення на кшталт знаменитого голландського хлопчика, що пісяє.

Оскільки всі спеціалісти розбіглися по майстернях надгробних пам'ятників, директор фабрики дуже задумався — хто ж ліпитиме Дмитра Миколайовича?..

Коли настав час забирати кам'яну подобу славного революціонера, добросовісні замовники прибули вантажівкою з автокраном. Директор зустрів їх радо і показав на замотаний мішковиною витвір.

— Осьде ваш виріб номер п'ять. Забирайте!..

На заздалегідь підготовленому постаменті погруддя установили у той же день. Знімати ганчір'я до відкриття не стали.

На урочистості зібралося чимало люду. Під шатами вікових лип накрили столи. Біля контори збили трибуну.

Мітинг із нагоди цієї події відкрив директор КСП. Проаналізувавши діяльність болгарських революціонерів, він через годину дійшов до переваг приватизації землі, роботи сільської бібліотеки і минулорічних успіхів очолюваного ним підприємства. Зрештою, через півтори години взялися розмотувати мішковину.

Оркестр заграв туш.

Коли вщухли оплески і запала тиша, директор школи упівголоса сказав:

— Мені здається, це Карл Маркс.

Йому заперечив агроном:

— Читайте, що на постаменті написано. Дми-итро-о Бла-го-єв. Не вірите написаному?

— Вірити то вірю, але ж бородою на автора «Маніфесту» скидається.

Та коли випили по третій, то навіть у директора школи зникли сумніви, що на постаменті — саме шановний болгарин...

Другого дня приїхало начальство з області. Один, із папкою з крокодилячої шкіри, тицьнув пальцем у гранітне погруддя:

— Що це?

Директор КСП ввібрав голову у плечі. А той не вгавав:

— Ще б Сталіна поставили!.. Ви що, з минулого ніяк не вилізете?..

Того ж таки тижня правління КСП вирішило перейменуватися. На Михайла Грушевського.

На конторі змінили вивіску, а на пам'ятнику — напис.

Коли з Києва приїхала делегація народних обранців, зацікавлених ходом розпаювання земель, то повз пам'ятник не пройшли мимо.

— Молодці! — похвалив керівник делегації. — Талановитого взяли скульптора: Грушевський — як живий!

Та якийсь із барсеткою крізь губу процідив:

— Панове! Та це ж ніякий не Грушевський. Енгельс у молоді роки...

Директор зіщулився, а керівник делегації здивувався:

—Невже?.. Так із бородою ж...

Днів через кілька, порадившись на правлінні, вирішили знов перейменуватися... На Панаса Мирного. Проти класика рідної літератури не виступав ніхто —ні зліва, ні справа, не кажучи вже про центр.

На конторі змінили вивіску, а на пам'ятнику — напис.

Володимир СУБОТА.

м. Харків.

«Вітаємо з славним ювілеєм — 40-річчям з дня народження і п'ятдесятиріччям трудової діяльності».

(Із поздоровлення).

Надіслав Іван БЕЗРУЧКО.

«Діти, дістаньте олівці і папір. Сьогодні ми спробуємо намалювати коня, а Микола Сидорчук постарається не ворушитися».

(Зауваження на уроці).

«Слідів злочину на місці злочину не виявлено».

(Із пояснення).

«У своїй вагітності чоловіка не звинувачую».

«Тепер кожен тримається за своє місце, а от раніше всі трималися за одне місце».

«Я так намучилася із спадщиною чоловіка, що іноді здається, краще б він не вмирав».

«Хочу познайомитися з жінкою. Більше про себе нічого доброго сказати не можу».

(Із листів).

Надіслав Василь КРИМЧАК.

СКАНВОРД • Склав М. ШИПШИНА • СКАНВОРД

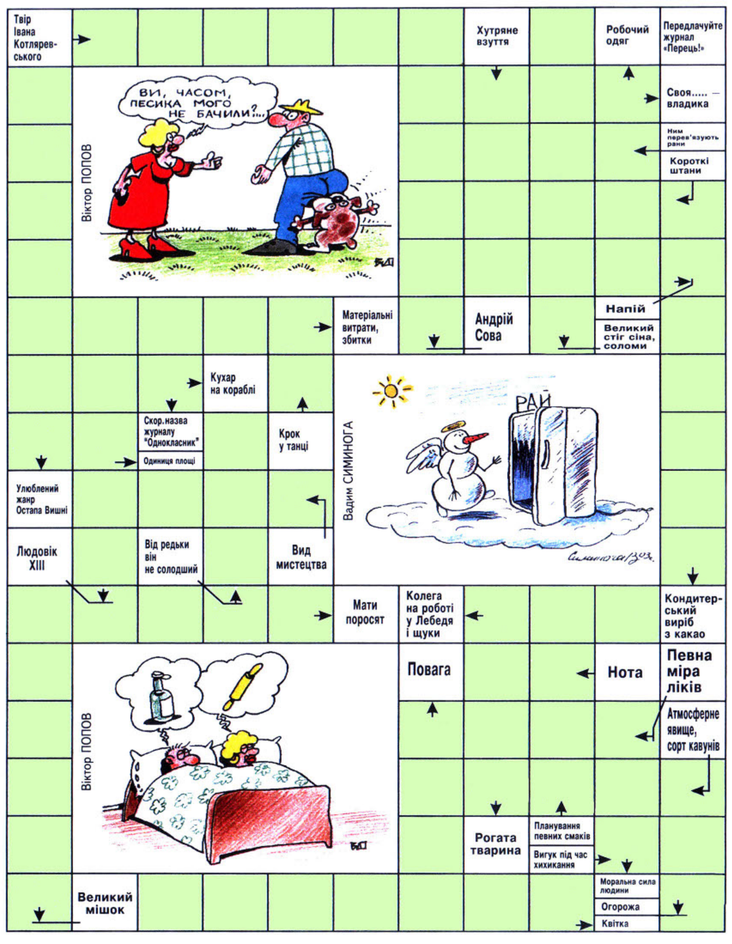

КОНКУРС ТРИВАЄ

Літо — пора відпусток. Але в наших читачів нема перепочинку. Бо листоноша приносить свіжий номер журналу «Перець», і вони, дочитавши його до сторінки, на якій друкуються нові завдання конкурсу дотепників, беруть аркуш паперу, щоб пошвидше записати свої дотепні підписи до карикатури й надіслати до редакції. У п'ятому числі журналу ми пропонували придумати підпис до малюнка Анатолія Василенка. Пам'ятаєте, йдуть дві жінки і бачать — лежить п'яненький чоловік біля дверей своєї квартири. Але не просто лежить: одяг свій зняв, постелив на підлозі, піджачок повісив.

Більшість учасників конкурсу були згодні з народною мудрістю, що пиття не доводить до пуття.

Журі теж погодилося з цією позицією. Тому, підбиваючи спекотного літнього дня підсумки, попивало тільки квас. А перемогу присудило цього разу

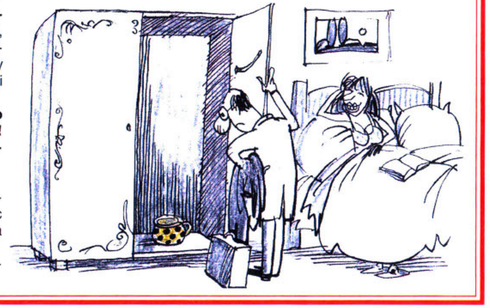

Федору Потаранському з м. Івано-Франківська, який, правда, відійшов від загальної думки і вклав у вуста однієї з жінок такі слова:

— Ну й пощастило Марині з чоловіком! Такий акуратист, такий акуратист!

Вітаємо!

А тепер нове завдання. Придумайте підпис до ще одного малюнка А. Василенка.

На переможців чекають призи!

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 6

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Поки хтось упаде, він уже лежить.

РАНОК У СОСНОВСЬКІЙ ЖЕД

ОПОВІДАННЯ

Офіс-менеджер Хадича апа закінчувала вранішнє прибирання, як її окликнув колишній вахтер, а тепер секюріті Галлям абази.

— Слухай-но, дивіденди будуть давати?— занепокоєно спитав він, ущипнувши її за тілесну надмірність.

— А я звідки знаю, чорте лисий! Спитайся бухгалтера...— задьористо огризнулася Хадича апа, ласкаво торохнувши відром камуфляжну спину.

— Не бухгалтера, а топ-менеджера з економіки та інвестицій,— делікатно поправив секюріті й поплентався до вертушки.

Мимо, духами дишучи й туманами, пурхнула особистий референт по оргроботі Мадіночка.

— Щось у нас,— пропищала вона, мов пейджер,— молодший технолог із моніторингу навколишнього середовища погано сніг прибирає. Ледве машину коло офісу припаркувала....

— Так точно!— підтакнув Галлям абази.— Слід би перед керівником служби особистого персоналу питання порушити...

З дверей із написом «Провідний спеціаліст з надзвичайних ситуацій» донісся крик:

— Алло, Курмаєв на проводі! У нас знову в кімнаті фізіологічного розвантаження... питаєш, у якій кімнаті? Та в сортирі!— трубу прорвало! Скоро в лайні плавати будемо!!! Негайно прислали сантех... тьху... відповідального за регулярність водного режиму! І хай хомутиків не забуде!

А в цей час до офісу стікався дрібний служивий люд: машиністки, вони ж і оператори комп'ютерного набору; постачальники, що притьма переверлись у спеціалістів із маркетингу та фючерсу; експерти ринку цінних паперів і економічного аналізу з колишнього ВТЗ (відділу технічного забезпечення): екскошторисники із відділу холдингового лізингу; прораби із служби білдинг-дизайну; колишній редактор стінгазети «За зразковий побут», призначений недавно головою прес-служби... Останнім на великому, наче трамвай, джипі під'їхав сам президент компанії «Житлопобутсервіслімітед», колись знаної в Сосновському мікрорайоні як ЖЕД (житлово-експлуатаційна дільниця) — 33, пан Какяєв.

— Через п'ять хвилин нарада,— кинув він на ходу радникові із зовнішньоекономічної діяльності.— Треба, нарешті, вирішити питання про кардинальне підвищення квартплати із жильців — у нас не благодійна лавочка! Пора з цим комунізмом кінчати!

— Кінчати, любчику, кінчати!— підхопила офіс-менеджер Хадича апа, витираючи ганчіркою брудні президентські сліди.

Рафаель ХАЛІЛУЛЛОВ.

Вітаємо свого побратима — журнал сатири і гумору «Чаян» (м. Казань) з першим 80-літтям! Сьогодні він наш гість.

Анекдот розповів читач

— Петрівно, як твій старий пень поживає?

— Та помер оце недавнечко. Пішов на грядку нарвати петрушки для салати, там його грець і ухопив, інфаркт міокарда. Отаке-то!

— О Господи! Ну а ти чо?

— А я чо! Довелося укропом салату заправляти.

***

Дочка вчиться на куховарку.

Мати питає:

— А вам дозволяють їсти те, що ви там готуєте?

— Приму-у-шують!

Л. ШАМСІЄВА.

м. Казань.

***

Прийшла комісія в психушку, питають:

— Де головлікар?

— На другому поверсі.

Прийшли на другий.

— Де головлікар?

— На третьому.

Прийшли на тертій.

— Де?

— На даху.

Вилізли на дах, а там хворі ліжка вниз кидають.

— Що ви робите?

— В аеропорт граємо.

— А де головлікар?

— А ми його першим рейсом відправили.

А. ЗІНЧЕНКО.

м. Кисловодськ.

***

— Умови у нас пречудові. Вийдеш із роботи, розженешся і скочиш зі скали в море — бемц!

— Ти хотів, певно, сказати — бульк?

— Ну, коли приплив, то справді — бульк!

***

Дітки зліпили сніговичка.

Дівчинка:

— Йому дечого бракує.

Хлопчик:

— Я знаю. Зараз принесу.

Дівчинка:

— Неси дві. Ніс йому теж із морквочки зробимо.

В. АМРЕМОВ.

м. Лісосибірськ.

***

Мені булочку б із маком,— звертається чоловік до продавця.

— Ач, чого захотів. Може, тобі ще й батон із героїном?!

Л. ЛЕКБАЄВА.

Хабаровський край.

***

Новий руський улаштовується на роботу в комерційну фірму.

Його питають:

— Суджений?

— Ні, поки що не попадався.

***

— Мій чоловік розмовляє у сні. Просто остогидло! А твій?

— Ні, тільки усміхається... сволота!..

С. ШАРАПОВ.

м. Казань.

Підготував до публікації Р. ЗАКІЄВ.

А. КЛІМОВ

С. ПРІВІНА

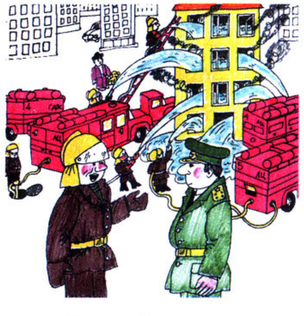

— Жертви є?
— Одна людина втопилася!..

Л. НОГІН

ПЕРЕЦЬ № 7 (1528)
Головний редактор Михайло ПРУДНИК.
Редакційна колегія: Микола БОСАК (відповідальний секретар), Анатолій ВАСИЛЕНКО, Павло ГЛАЗОВИЙ, Юрій ЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ, Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати свій ідентифікаційний номер.

Здано до набору 10.06.2003.
Підписано до друку 26.06.2003.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 12310 прим.
Зам. 0110307.
Ціна договірна.
© «Перець» 2003 р.
Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, відділу розповсюдження 454-81-15, 454-81-38, реклами 441-81-39, факс 454-81-11, художнього відділу 454-81-24.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Державне видавництво «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

16 сторінка

Владислав ШИРЯЄВ

— Так вам якого пива — світлого чи темного?

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда ТЕЛЯТНИКОВА)

Володимир АДАМОВИЧ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія ВАСИЛЕНКА)

— Сергію, позич п'ять гривень, бо я зараз зовсім «порожній»...

Олексій КОХАН

— Куди це всі поділися?! Нема з ким і про футбол поговорити...

Володимир АДАМОВИЧ

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

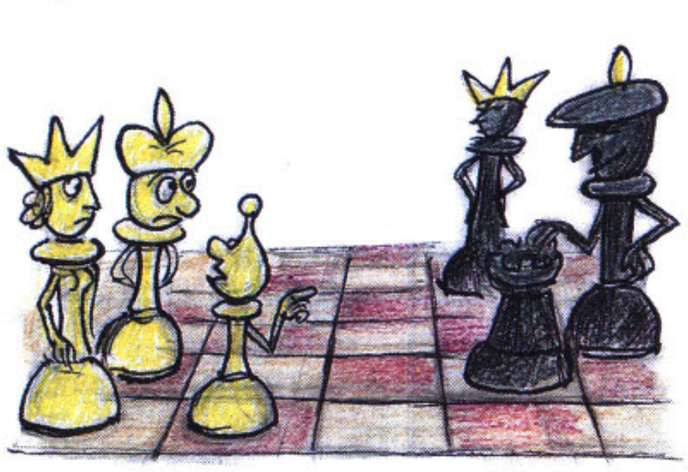

— Обережно! Це король тіньовиків.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія ВАСИЛЕНКА)

— Ну й гидкий самогон ти женеш! Що тобі хоч люди за нього кажуть?

— Багато після мого самогону кинули пити і дякують.

perec-ua.

675 07

perec-ua.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

http://perec-ua.livejornal.com